

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3053/2020
09.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Живковић адвокат из ..., против тужене Трговинске радње „Villy“ из Ниша, Николић Татјане ПР Ниш, коју заступа Драган Јовановић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1819/2019 од 13.05.2020. године, у седници већа одржаној 09.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 1819/2019 од 13.05.2020. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 1971/18 од 21.03.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражено да се поништи као незаконито решење о отказу уговора о раду од 24.05.2018. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду закључен дана 09.05.2018. године и да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад и призна му сва права из рада и по основу рада. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој плати трошкове парничног поступка у износу од 42.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 1819/2019 од 13.05.2020. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је пресуда Основног суда у Нишу П1 1971/18 од 21.03.2019. године. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију из свих законом прописаних разлога.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/2011, 49/2013 – УС, 74/2013 – УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), па је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Наводе ревизије којима се указује да је у нижестепеним одлукама учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП (погрешно се позивајући на одредбе члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП „Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), као и наводе којима оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд није ценио јер се ревизија из ових разлога не може изјавити, у смислу члана 407. став ЗПП. Тужилац у ревизији понавља наводе који су претходно изнети у жалби. Такве наводе је другостепени суд детаљно образложио, а то образложење у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је 09.05.2018. године закључио са туженом уговор о раду на одређено време, до 24 месеца, на радном месту ..., са 11.05.2018. године као даном почетка рада. Тужена је 24.05.2018. године донела решење којим је тужиоцу отказан уговор о раду због истека времена на које је радни однос био заснован. Наредног дана тужена је покушала да преда решење и исплати остварену зараду тужиоцу, који је одбио пријем па је тужена препорученом пошиљком послала решење тужиоцу. Тужилац није затечен у свом дому у време доставе, па му је остављено обавештење да писмо може подићи у пошти, али се он није интересовао о каквој се пошиљци ради, због чега је тужена решење објавила на огласној табли, а тужилац га је касније примио у просторијама тужене.

Код тако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право и одбили тужбени захтев као неоснован, оценивши да је тужиоцу законито престао радни однос.

По оцени Врховног касационог суда овакво становиште нижестепених суда је правилно.

Одредбом члана 37. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05... 75/14), прописано је да се уговор о раду може закључити на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба. Ставом 2. истог члана прописано је да послодавац може закључити један или више уговора о раду из става 1. овог члана на основу којих се радни однос са истим запосленим заснива за период који са прекидима или без прекида не може бити дужи од 24 месеца.

Одредбом члана 175. тачка 1. Закона о раду прописано је да радни однос престаје истеком рока за који је заснован.

Из садржине члана 37. Закона о раду произилази да послодавац у случају када се услед повећаног обима посла јави потреба за радним ангажовањем нових запослених, може да ангажује одређен додатни број извршилаца како би се тај већи

обим посла успешно обавио, за време док постоји таква потреба. Послодавац и запослени могу да закључе један или више сукцесивних уговора о раду на одређено време чије укупно трајање непрекидно или са прекидима не може бити дужи од 24 месеца. Овај рок је оквирни рок и представља максимум радног ангажовања на одређено време. Када запослени са послодавцем закључи уговор о раду на одређено време тако што време трајања радног односа ограничи на начин да исти може трајати до 24 месеца, нема сметњи да тако закључен уговор о раду буде отказан и запосленом престане радни однос и пре истека крајњег рока на који је заснован.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је засновао радни однос код тужене на одређено време на пословима ..., а дужину трајања радног односа странке су дефинисале тако да тужилац заснива радни однос на одређено време до 24. месеца. За време трајања уговорног односа између странака, престала је потреба тужене за радним ангажовањем тужиоца, па је у таквој ситуацији тужена као послодавац имала право да и пре истека уговора о раду, у којем датум престанка радног односа није тачно одређен, већ је само предвиђено трајање до крајњег датума до ког закон дозвољава трајање уговора, откаже уговор о раду ако престане потреба за радним ангажовањем запосленог, што је овде био случај. С тога је по оцени Врховног касационог суда тужена као послодавац донела законито решење, којим се утврђује престанак радног односа тужиоца са даном 24.05.2018. године, због истека рока за који је заснован, а на основу члана 175. тачка 1. Закона о раду, због чега је правилно одбијен тужбени захтев за његов поништај.

Неосновани су наводи ревизије којима тужилац указује да је решење о отказу уговора о раду тужиоца незаконито јер не садржи разлоге због којих се уговор отказује пре истека рока на који је закључен. Наиме, по становишту Врховног касационог суда, у ситуацији каква је конкретна, када самим уговором о раду на одређено време као датум престанка радног односа није утврђен тачан датум, већ оријентациони датум престанка радног односа, послодавац може запосленом на одређено време да откаже уговор о раду и пре истека рока на који је радни однос заснован, без потребе да посебно образлаже у чему се састоји смањење обима посла и зашто је престала потреба за даљим ангажовањем запосленог. Ово с тога што се тужилац приликом закључења уговора о радном односу на одређено време сагласио да му радни однос код туженог траје најдуже до 24 месеца од дана закључења уговора о раду, што значи да је прихватио да време трајања његовог радног односа може бити и краће, односно да му радни однос може престати и пре протеча две године, у ситуацији када код туженог престане потреба за радом тужиоца. С тога чињеница изостанка других додатних разлога због којих је конкретни уговор о раду отказан, осим навођења протеча рока на који је закључен као отказног разлога, није довољна да би суд донео закључак да је решење о отказу уговора о раду незаконито.

Правилно су судови одбили и захтев тужиоца за враћање на рад јер изостанак правноснажне судске одлуке којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, искључује и основаност захтева за његову реинтеграцију, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Одлука садржана у ставу другом изреке, донета је на основу члана 165. став 1, у вези члана 154. ЗПП. По оцени Врховног касационог суда, трошкови тужене на име одговора на ревизију нису били нужни, због чега је такав захтев тужене одбијен.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност испрака
управитељ писарнице
Марина Антонић